

Knäskadad hästägare får ingen ersättning

Vid uppkommen skada är det inte ovanligt att det blir diskussion med försäkringsbolaget om huruvida skadan omfattas av försäkringen eller inte. För att avgöra om det föreligger ett försäkringsfall krävs det att man gör en bedömning av de omständigheter som ligger till grund för skadan. Det är den försäkrade som skall bevisa att ett försäkringsfall föreligger. I rättspraxis har det dock fastställts att beviskravet inte skall vara lika högt ställt som det allmänna beviskravet som föreligger i tvistemål. I ett rättsfall från 1992 har Högsta domstolen preciserat vilket beviskrav som skall gälla för den ersättningssökande. För att ersättning skall utgå skall det vid en helhetsbedömning av omständigheterna framstå som "klart mera sannolikt" att ett försäkringsfall inträffat än att så inte är förhållandet.

Jag har under 2004 i Hästmagazinet tagit upp ett mål med anknytning till olycka i samband med ridning där domstolen fått tillämpa den beskrivna bevisregeln. Nu har det kommit ett nytt sådant avgörande som avser en kvinna som skadat sitt knä i samband med körning av häst. Kvinnan skulle ta ut hästen på ett träningspass. När hon skulle kliva upp i vagnen, en rockard, började hästen plötsligt att gå framåt och hon skadade höger knä och fick kraftig smärta. Vid en artroskopi fyra månader efter olyckan konstaterades en långsträckt broskskada i höger knäs ledkula mot lårbenets insida. Kvinnan var vid tidpunkten försäkrad av en olycksfallsförsäkring.

Kvinnan framförde krav på ersättning mot försäkringsbolaget och hävdade att olycksfallsskadorna omfattade villkoren i försäkringen. Hon hade sedan olyckan 1998 haft en nedsatt arbetsförmåga som var bestående och blev förtidspensionerad 2001. Försäkringsbolaget godtog att kvinnan varit med om en händelse den aktuella skadedagen. Dock menade

försäkringsbolaget att olyckan inte gick till på det sätt hon redogjort för. Vidare var det enligt försäkringsbolaget inte visat att de objektiva skador som kunnat påvisas, broskskadorna, var orsakade av olyckan.

Kvinnan stämde försäkringsbolaget och målet prövades av tingsrätt och hovrätt. Tvisten gällde således vad som var orsaken till broskskadorna. Domstolarna – som i stort sett gjorde samma bedömning – godtog kvinnans beskrivning av händelseförloppet vid olyckan. Kvinnan hade uppgivit att hon vred högre knä i samband med att vagnen kom i rullning. I samband med detta slog hon även knäet i ett järnstag.

I målet hördes ett antal läkare. De hade olika uppfattningar om broskskadorna hade kunnat uppkomma genom trauma (yttre påverkan) eller om de skulle ha kunnat uppkomma ändå – dvs om olyckan var en nödvändig betingelse för skadorna. Läkarna hade därvid olika synpunkter på om hela eller endast delar av kvinnans skador kan vara orsakade av olyckan eller om de haft helt eller delvis andra orsaker. Vidare var läkarna oeniga om ett sådant händelseförlopp som kvinnan beskrivit överhuvudtaget kan orsaka de objektivt iakttagbara skador som konstaterats i kvinnans knä vid artroskopi fyra månader efter olyckan. Samtliga läkare hade även redogjort för svårigheterna med att utreda vilka typ av broskskador som är uppkomma genom trauma.

Domstolarna ansåg att det inte fanns skäl att låta någon av läkarnas uppfattning väga tyngre än de andras läkarnas åsikter. Vidare ansåg domstolarna utrett att vissa delar av broskskadorna var så pass gamla att det fanns där före olyckan. Mot att olyckan skulle ha orsakat skadorna talar även kvinnans uppgifter om det våld hon utsatts för och att knäet inte svullnat så kraftigt.

Vid en samlad bedömning ansåg domstolarna att kvinnan inte visat att det var "klart mera sannolikt" att hennes nuvarande besvär orsakats till följd av olyckan än att besvären har

annan orsak. Kvinnan ansågs därmed inte ha uppfyllt beviskraven och någon ersättning ur försäkringen skulle därför inte utgå. Kvinnan förlorade målet.